znovati. Pa zakaj bi kaznoval človeka, kateremu je odvzeto ono, kar je dražje od oči, kateremu je odvzeto največje dobro, sposobnost da bi razumno živel? Ni se treba jeziti na takšne ljudi, treba jih je le obžalovati.

Sočustvuj s temi nesrečniki in potrudi se, da te njihovi prestopki ne bodo jezili. Spomni se, kako si tudi sem često bil v zablodah ter grešil in raje se jezi na sebe, ker je v tvoji duši toliko nadoumnote in mržnje.

Epiktet.

OOOOOOOOO

## ŽETVA.

Kaj sem pridobil od vsakega napora, ki mi je strl srce?
Usmiljenje z vsemi ki grešijo.

Kaj sem pridobil od prejokanih noči in dnevov?
Vpogled v bol vseh ljudi.

Kaj sem dosegel če me je ljubezen večno odbijala?
Več ljubezni ki jo nudim Ljubezni.

Kaj sem dosegel od tega dolgega križanja?
Delo, Ljubezen in Sanje.

C. Jinarajadasa.

OOOOOOOOO

# IZZA OBZIDJA.

(Konec)

Odvrnil je:"Kdo pravi,da sem nesrečno zaljubljen? Prepričan sem,da me tudi ona ljubi,kajti njene oči ne morejo lagati.Da,to je ljubezen na prvi pogled,toda tako velika,da mora najti izpolnjenje.

In zakaj je ne bi ugrabil,če bi se tudi ona strinjala s tem?Povem ti,da je ni ovire,ki je ne bi mogel premagati,kadar bo ona to želela.Toda čakati moram,da se bo jasno zavedala,kaj ji je storiti.

In ti,Robert? Čemu se hočeš norčevati iz čustva,ki je končno zajelo tudi tebe? Ali te je sram priznati,da se je tvoje zaničevalno mišljenje o ženskah popolnoma spremenilo,odkar si spoznal ljubezen? Ker si postal vsled svoje slave poseben ljubljenec žensk ter so se one predajale svojemu miljencu,kadarkoli je želel in često tudi neželjeno,si jih pričel prezirati.Sedaj pa ti tvoj nesmiselni ponos ne dovoljuje,da bi se uklonil edini,ki je vzbudila v tebi resnično čustvo. Zatrjujem ti,da je ona vredna tega čustva.

Toda čemu bi bežal pred ljubeznijo,ko ji vendar ne moreš uiti? Saj jo nosiš s seboj!

Opazoval sem te,ko si se zazrl v Filomeno in videl sem,kakšen vtis je napravila nate; tedaj sem se prvič jasno zavedel,da smo vsi podrejeni nekemu zakonu,usodi,ki nas vodi ob določenem času po določenih potih.

Kako močno je že postalo čustvo,ki te navdaja,lahko razvidim iz tvojega dela.Poglej tega angelja;skušal si mu napraviti "njene" oči,toda ni ti uspelo.Kako tudi,saj se v njenih očeh izraža vsa njena duša in to ne moreš izraziti, dokler ne boš spoznal vse njene globine.

Namesto da kališ najino dosedanje harmonično razumevanje,se raje veseli,da je najina usoda tako povezana,da naju je celo Amor istočasno in na istem mestu zadel s svojo puščico."

Robert je brez besed podal roko Albertu ter s tem priznal resničnost njegovih besed. -

Tišino,ki je nastala po tem razgovoru,je prekinila sestra Angelika,ki je razburjena pritekla k slikarju.Trenuten blesk,ki se je pojavil v njenih očeh,ko je zagledala Alberta,se je takoj umaknil zaskrbljenosti.Obrnila se je k Robertu in pričela pripovedovati z drhtečim glasom:

"Ko sva danes z Filomeno prišli na vrt,mi je pokazala svoje najnovejše delo,ki je posvečeno vam,Robert Torner.Bila sem vsa zatopljena v stihe, ki so izražali isto,kar sem jaz nejasno čutila.Ker nisem vsega razumela,sem baš hotela prositi Filomeno,naj mi objasni gotove stvari,ko mi iztrga iz rok popisan list neka sestra,ki naju je skrivaj zasledovala ter ga odnese sestri prednici.Ta je namreč Filomeni prepovedala pisati,ker so njeni stihi baje preveč posvetni.

Filomena je prebledela,ko nas je zvonec poklical v samostan;dejala je:"Žal mi je le,da bodo vsa ta nepoklicana ušesa slišala to,kar je namenjeno le "njemu".Upam pa,da ne bodo vsega razumele."

Ko smo se zbrale v obednici,je prednica prečitala pred vsemi ta nežni izliv Filomenine duše. Bila je tako ogorčena,da je vrgla list od sebe ter zahtevala od Filomene,naj se biča,da bo izgnala iz sebe takšna nesramna in grešna poželenja.

Filomena pa je izjavila,da nikdar ne bo na ta način mučila svojega telesa ter da ne smatra ljubezen za pregrešno.

Tedaj pa se je prednica tako raztogotila nad njeno predrznostjo,da je zapovedala dvema sestrama,naj kaznujeta Filomeno z bičanjem.

Medtem,ko so bile oči vseh uprte v Filomeno,sem se neopažena približala mestu,kjer je ležal list,popisan v verzi ter ga skrila v rokav svoje obleke.Samo to sem lahko storila zanjo,da sem ohranila delo,vsled katerega so jo mučili in sedaj ga izročam vam.

Ko so udarci padali po njej,sem zavpila ter hotela k njej,toda sestre so me odvedle iz sobe.

Zapretile so mi,da bodo pri najmanjšem izpadu kaznovale še mene z samotno celico.

Tako j,ko je Filomena ostala sama v svoji sobi,sem se pritihotapila k njej.Nikdar ne bom pozabila izraza,ki je sijal z njenega obraza.Zdelo se mi je,da vidim svetnico.Njeno telo je izmučeno ležalo na trdi postelji,njene oči pa so gorele v svetem vzhičenju,ko je dejala:

"Angelika,zopet sem za izkušnjo bogatejša!Šele sedaj,ko vsled svoje ljubezni trpim,čutim, kako velika je.Ljubezen se čisti in jača v trpljenju.Odslej bom le še ognevitejše opevala ljubezen, pa četudi me bodo te neusmiljene sestre bičale do smrti.Kako jih obžalujem,da ne morejo čutiti sreče, ki jo daje ljubezen." -

Božala sem jo,dokler ni vsled popolne izčrpanosti zaspala.Nato sem pohitela sem,da vam izročim ta list,kajti sestre ga že iščejo po nalogu prednice.Naj vam bo ta izraz njene ljubezni svet."

Robert se je pri njenih besedah komaj obvladal.Nemudoma se je hotel podati v samostan,da reši Filomeno njenih mučiteljev.Angelika mu je komaj z Albertovo pomočjo dopovedala,da bi se s tem njen položaj le poslabšal,obenem pa bi izdal njo - Angeliko - da se je nahajala v kapelici.

Obupan,vsled svoje nemoči,je stisnil pesti,da so se mu nohti zarili v meso.Trenutno ni vedel,kaj mu je storiti.Iskreno se je zahvalil Angeliki za njeno požrtvovalnost.Za Filomeno pa je napisal le dve besedi: Ljubim te!

Nato se je poglobil v čitanje stihov,ki ga niso samo brezmejno osrečevali,temveč so izvabili iz njega tudi neizmerno občudovanje njenega umetniškega izražanja.In takšen talent naj se zaduši ter ostane prikrit svetu? -

Albert pa je spremljal Angeliko do vrat kapelice ter jo prosil,naj še ostane.Odvrnila je, da ne more,ker se sestre že vračajo v samostan.Če pa ji hoče kaj sporočiti,naj napiše pismo ter ga skrije pod kamen za bezgovim grmom in tam ga bo

ona našla ter mu tudi pustila odgovor. Z dolgim, ljubeznipolnim pogledom sta se poslovila. -

Že drugi dan je našla Angelika pod kamnom pismo sledeče vsebine: - Če me ljubiš, kakor jaz tebe, potem dovoli, da te osvobodim in postani moja ljubljena žena! - Njen odgovor pa se je glasil: Slediti hočem glasu svojega srca in tebi!

Filomene se je polastila neka sanjava nežnost, odkar je prečitala tisti dve besedi, ki jih je napisal Robert Torner. Njo, ki je ostala močna v vseh težavah, ki je brez pritoževanja in tarnanja s ponosno dvignjeno glavo prenesla udarce biča, njo je premagala sreča.

Počasi je stopala po vrtu; njen obraz je bil nenavadno bled, iz oči pa ji je sijal neki nadnaravni blesk. Pri vsakem drevesu, pri vsakem grmu ali cvetki se je ustavljala in njeno srce je vzklikalo: On me ljubi, on, najdražji, ljubi mene, baš mene! Kar je za vas, za vso prirodo sonce, to je zame "on". O Bog, kakšno čarobno moč imata le dve besedi. Kakšno nepopisno srečo čutim, če se spomnim teh dveh besed: Ljubim te!"

Angelika jo je zdramila iz njene ekstaze. Povedala ji je, da namerava z Albertovo pomočjo pobegniti iz samostana ter se poročiti z njim.

Filomena je začudena strmela vanjo. "Kakšna odločnost odseva iz tebe, Angelika! Ali si pa tudi popolnoma prepričana, da se ne boš kesala tega koraka?"

"Ne, nikdar ne bom obžalovala, da sledim glasu srca! Filomena, sedaj je prišel čas, ko se jasno zavedam, kaj moram storiti. Čutim tudi, da je Njegov blagoslov z mano.

Poglej, če bi še dalje časa ostala tu, potem bi postala nezvesta Njegovim naukom. V meni bi se razvilo sovraštvo, a On je učil ljubezen.

Medtem, ko so te sestre bičale, so izbile tudi iz mene poslednjo iluzijo o njihovem Bogu posvečenem življenju. Kjer se lahko dogajajo takšne okrutnosti, tam se ne služi Njemu.

Tvoje mučenje je pospešilo mojo odločitev.

ki je ne more nihče več omajati." -

Naslednji dan sta sestri z veliko opreznostjo čitali besede: - Ljubljena,moj brat bo v kratkem času končal svoje delo v samostanu,zato moram čimprej izvesti,kar želim.

Ne maram,da bi bil Robert vmešan v to zadevo,zato naj tudi Filomena sledi mojim nasvetom, iz ljubezni do njega.On jo namerava osvoboditi,toda šele po končanem delu,kar pa ne bi bilo dobro za nas,ker bi ga gotovo zasledili.Zatorej se obe točno držita mojih navodil.

Čez tri dni bom prispel v samostan z dvema delavcema,da odneseta nepotrebno orodje iz kapelice.Nato bom skril v bezgovem grmu dve pravtakšni obleki,kakoršni bodeta imela oba delavca in ti morata vidve obleči ter priti v kapelico. Pri vratih vaju bom pričakal ter vama naložil nekaj orodja,nakar bomo vsi trije zapustili samostan.

Robert ne sme ničesar opaziti,zato si potegnita čepici precej na obraz.Oba delavca pa bodeta s pomočjo vrvi splezala čez obzidje.

Na srečno svidenje! -

Filomena je prva spregovorila"Kako hvaležna sem Albertu,da vzame vso odgovornost nase.Zelo težko bi mi bilo,če bi povzročila Robertu kakšne sitnosti.Upam,da se bo vse srečno izteklo." -

Določenega dne,sta bili sestri precej vznemirjeni.Že se je pričelo mračiti,ko sta res našli dve moški obleki na dogovorjenem mestu.Z naglico sta se pod zaščito grma spreoblekli ter odhiteli proti kapelici.

Albert je bil zadovoljen z njima.Le nevarnost trenutka ga je zadržala,da se ni na glas nasmejal,ko ju je zagledal.Naložil jima je nekaj posode z barvami,se poslovil od brata,ki se ni zmenil za njegovo početje ter urno odšel v spremstvu obeh sester iz samostana.

Stara vratarica jih še s pogledom ni ošinila,kajti ko so prispeli v samostan,sta jo oba delavca tako izzivalno motrila,da se je sedaj raje umaknila njunim pogledom.

Nedaleč od samostana je stal Albertov avto, v katerem so bile ženske obleke.Ko sta se sestri ponovno preoblekli,je Albert oddrvel z njima z največjo hitrostjo.

Šele ko je nastala temna noč in so že prešli več krajev,so se ustavili v nekem malem mestecu.Albert je v nekem hotelu naročil sobe za prenočišče ter večerjo.

Globoko se je oddahnil ter dejal"Sedaj smo lahko brez skrbi,ker tukaj nas ne bo nihče iskal. Oprostita,da vaju še pozdravil nisem,toda za to ni bilo časa.Hotel sem vaju čimprej spraviti na varno.

Kako se počutita v svobodi? Angelika,tvoja lica žarijo in oči se ti svetijo;ali imaš vročino, ali pa si še vedno razburjena? Povem ti,da si lahko popolnoma mirna!"

Angelika je močno zardela,ko je čutila na sebi njegov vroči,ljubeznipolni pogled.Odvrnila je: "Ničesar se ne bojim,dokler sem pri tebi;tudi vročine nimam,le srečna sem."

Albertu je postalo pri njenih besedah zelo vroče.Hitro je umaknil svoj pogled od nje ter se zazrl v Filomeno.

"Uboga Filomena,ti si pa gotovo zelo utrujena,tako bleda si.Saj dovoliš,da te kot bodočo svakinjo nazivam z "ti".

Če bi vedela,kako porazno je vplivalo na Roberta,ko je zvedel,da so te mučili.Mislim,da je šele tisti trenutek spoznal,kako zelo te ljubi.

Le težko sem ga zadržal,da se ni prenaglil ter napravil kakšno neumnost.Šele,ko sem mu dopovedal,da vsako nepremišljeno dejanje lahko škoduje tebi,se je vdal mojemu prigovarjanju.

Prepričal sem ga,da je najbolje,če vaju osvobodiva šele po tem,ko bo končal svoje delo v samostanu.

Moj načrt je bil že gotov.Robertu sem dejal, da moram za nekaj časa odpotovati.Ni me izpraševal po vzroku,kajti vse njegove misli so usmerjene na to,da čimprej konča svoje delo ter se potem posveti tvojemu osvobojenju.

Kako se bo začudil,ko bo zvedel,da sta zapustili samostan.Šele preden bo odpotoval iz mesta,mu bo eden mojih prijateljev izročil moje pismo,iz katerega bo razbral,kje smo.Ker vem,da bo prvi sum padel nanj in ker se on v nobenem slučaju ne bi posluževal laži,temveč bi odkrito vse priznal, sem mu zamolčal vso zadevo.

Jutri navsezgodaj bomo potovali dalje, cilj našega potovanja pa je Robertovo posestvo,ki si ga je pred leti kupil in se nahaja daleč od mestnega vrvenja,sredi gozdne samote.Tja se Robert zateče,kadar je sit sveta in se hoče ponovno zbližati z prirodo.Njegovega oskrbnika sem že obvestil o našem prihodu.

Sedaj pa se moramo za danes posloviti. Želim vama,da se dobro prespita.Lahko noč!" – –

Robert Torner je dvignil pogled od svojega dela,ko je slišal,da se mu nekdo bliža.Tedaj je opazil svojega prijatelja,istega,ki ga je priporočil sestram za to delo.

Prisrčno sta si podala roke;njegov prijatelj je z odkritim občudovanjem ogledoval dogotovljene slike.

"Zares,tvoja slava je zaslužena.Tvoja dela preveja duh,ki jih oživlja.Nekaj svetega,velikega čutim vselej,kadar stojim pred tvojimi slikami. Čudno,da baš ti ustvarjaš tako popolne svete slike. Čeprav sva tako različna,vendar oba služiva cerkvi."

"Cerkvi?" je vprašujoče odgovoril Robert. "Služim umetnosti,lepoti in upam,tudi Bogu.Toda čemu se čudiš,da se "baš" jaz ukvarjam s svetimi podobami? Ah,sedaj razumem,misliš,da se moje "nespodobno" življenje ne ujema z mojim delom.

Kako čudni ste vi,cerkveni ljudje! Spodtikate se na malenkostih in pri tem prezrete ono,kar je edino važno.

Kaj je res tako strašno,če uživam z ženskami? Saj tudi one to želijo! Seveda sam čutim,da me to ne more osrečiti,da ostanem prazen in se končno zavedam nesmiselnosti takšnega početja ter se skrijem v samoto.Vedno znova pa me požene želja po

ljubezni v takšno življenje.Iščem ženo,ki bi me lahko izpolnila,ženo z meni sorodno dušo,edino,z katero bi tvoril celoto.Ne sledim samo čutnemu poželenju, če se bavim z ženskami;iščem le dušo,ki bi lahko sledila moji v vseh čustvih,ženo,ki bi me popolnoma razumela.

Toda sedaj vem,da bi bilo bolje,če bi ne bil iskal na ta način,če bi se ne bil tako slepo predajal svojim čutom in se delil ter izgubljal v takšnih minljivih čustvih.Sedaj vem,da te najde takšna vzvišena ljubezen,ko pride določen čas,da ti usoda sama pripelje na pot to,kar si želel - ženo z globoko čutečo dušo.

Da,sedaj sem našel ženo,ki me izpolnjuje.Odslej bo ona edina,kateri bom pripadal.Isti trenutek,ko sem jo zagledal,sem čutil,da je v njej vse, kar sem iskal.

In vsled tega,ker sem iskal ljubezen, me smatraš za takšnega grešnika? Čemu sodiš le po zunanjostih? Ali ni mnogo važnejša človekova notranjost,vrline njegove duše?

Nikdar nisem nikomur storil nič žalega; pomagam,kjer morem.Čutim neizmerno ljubezen do vsega stvarstva,ter sočustvujem z trpečimi.

Toda vse to za vas ni važno;ker ne hodim k maši in ne dajem cerkvi darov,sem grešnik.

Zdi se mi,da je vera izgubila prvotni smisel,saj je postala le strašilo za človeštvo,namesto,da bi bila vir ljubezni in tolažnica vseh trpečih.In kakšno vlogo igra denar pri vseh verskih stvareh! Celo grehe lahko odkupiš z njim.Čim večja je vsota,tem več odpustkov dobiš.

In še to ne morem razumeti,da se med najpobožnejšimi ljudmi najde največ obrekovalcev in le redko ljubezen do bližnjega.Poznam ljudi,ki poklanjajo cerkvi bogata darila,siromaka pa napodijo od hiše.

Šele pred kratkim pa sem zvedel,da so oni izmed vas,ki vodijo takozvano Bogu posvečeno življenje,storili takšno dejanje,ki ni vredno človeka, ki je znak največje neusmiljenosti in krutosti.In vse to se dogaja v božjem imenu.

Oprosti,da tako govorim o teh stvareh; zasluge cerkve so velike,toda še večje so krivice, ki jih je že storila tekom časa." -

"Že kot študent si imel svoje nazore, Robert,zato ti prav nič ne zamerim,da tako govoriš. Toda,če bi ostali vedeli,kako se izražaš o verskih stvareh,bi gotovo ne postal slaven,kot cerkveni slikar."

"S tem si zopet priznal,kako visite na zunanjostih.Kaj ni važno le to,da je moje delo popolno in ga lahko občudujete? Sam si dejal,da čutiš pri mojih slikah nekaj svetega.

Toda lahko si miren;kadar sem pri delu, čutim isto svetost,kakor ti,če bereš mašo.Tudi jaz sem posvečen,saj je umetnost posvečenje,ki ti ga podari sam Bog.

In življenje vseh svetih oseb,ki jih slikam,poznam morda bolje,kakor ti sam,saj se moram skušati vživeti v njihovo stanje,če jih hočem prikazati v vsej njihovi svetosti."

"Priznam,Robert,da je to tudi tvoj največji uspeh,ta živa svetost,ki jo vliješ v svoje podobe.Kljub vsemu,te moram občudovati.

Sedaj ti pa še moram povedati,čemu sem te pravzaprav obiskal.Sestra prednica me je namreč dala poklicati,ker sta dve sestri izginili iz samostana.

V prvem trenutku sem pomislil nate,toda sedaj ko vem,da si se enkrat resno zaljubil,sem prepričan,da nisi vmešan v to zadevo.Prosim te pa, da mi poveš,če ti je kaj znano,kdo bi jima bil pomagal pri begu,verjel ti bom na besedo,ker vem da si odkrit."

Robert se je zdrznil;takoj je pomislil na Filomeno in Angeliko.Toda ne,saj to ni mogoče. Albert ju je obvestil,da ju bosta osvobodila po končanem delu in brata sploh sedaj ni tu.Mirno je odgovoril prijatelju:

"Tokrat sem res nedolžen;tudi si ne morem misliti,kdo bi bil lahko to storil.

Kako pa jima je sploh bilo mogoče po-

begniti,saj so vendar tako strogo zastražene,kakor kakšne ujetnice? Mislim,da je treba dovolj poguma za takšen podvig.Občudujem ju! Sta še mladi?"

"Vidiš Robert,takšen si ti! Namesto da bi se zgražal nad njima,ki sta prelomili dano prisego,ju občuduješ.

Tudi jaz ne morem razumeti,kako jima je beg uspel.Imeli sta pomoč od zunaj,toda kako sta prispeli do nje,mi ni znano.

Ko so ostale sestre opazile,da manjkata, so ju pričele iskati.Slednjič so našle v vrtu njuni obleki in nedaleč od tam je visela preko obzidja močna vrv,ki jima je najbrž služila,da sta prispeli na drugo stran.Drugih sledov pa nista ostavili.

Eni je dvaindvajset let,drugi pa šestindvajset.Mislim,da je starejša zvedla mlajšo na to pregrešno pot,kajti ista je že od nekdaj nagibala k neposlušnosti.Kljub prepovedi prednice je namreč pisala takšne nesramne pesmi,da jo je ta pred nekaj dnevi morala strogo kaznovati.Sploh je bila tako pokvarjena,da so se je vse izogibale.Le sestra Angelika - ista ki je ušla z njo - se je nahajala stalno v njeni družbi.

Vidiš,sestra Filomena je bila ena izmed tistih,ki kvarijo ugled vsega stanu.Vsled takšnih se ustvarja o nas slaba sodba,kakoršno si si ustvoril ti.

Sedaj pa oprosti,Robert,da sem te toliko časa motil.Ukreniti moram še vse za nadaljnje iskanje.Prosim te pa,da o tej zadevi molčiš,ker ne želimo,da bi prišla v javnost.Sicer se pa tako v nekaj dneh zopet vidiva,ko boš končal delo.Na svidenje!" -

Robert se je moral vgrizniti v ustnico, da se ni izdal,ko je slišal imeni sester.K sreči je oni takoj odšel,sicer bi se bil le še izdal,vsled ogorčenja.

Torej takšen plemenit človek,kakoršen je Filomena,kvari njihov ugled? In tista prelestna pesem,ki je bila popoln umetniški umotvor,iz katere je zvenela najlepša in najčistejša ljubezen,je nesramna? Ponoven dokaz,da ne razumejo plemenitosti!

Toda, kako sta ušli? Ali ju je Albert osvobodil? Toda potem bi ga bil vendar obvestil. Dogovorila pa sta se, da ju bodeta osvobodila skupaj po končanem delu.

Ali sta imeli še kakšno drugo zvezo z zunanjim svetom? Kje se nahajata sedaj? In kje je Albert? V svoji zamišljenosti ga je pozabil vprašati, kam je odpotoval in kdaj pride.

Filomena ga bo gotovo obvestila, ko bo na varnem. Bil je prepričan, da ju ne bodo našli, kajti stvar ne sme priti v javnost, ker bi sicer javnost zvedela tudi, da se v samostanu ne nahajajo samo "posvečeni" ljudje. -

Robert je še bolj pohitel z svojim delom. Ko ga je končal se je podal k Albertovemu prijatelju, da izve od njega, kje se nahaja brat. Dotični mu je izročil Albertovo pismo. Ko ga je Robert prečital, se je nemudoma podal na pot. -

Zdelo se mu je, da se vlak pomika, kakor polž. Nestrpno je pogledoval na uro ter vedno znova čital Albertovo pismo, posebno poslednje besede, ki so se glasile: Željno te pričakujejo - Filomena, Angelika in Albert. -

Ko sta si stala nasproti, nista našla besed za pozdrav. Nemo sta si zrla v oči, katere so izražale govorice srca. Držala sta se za roke ter pozabila na svojo okolico. Bila sta vsa zmedena, ko je Albert vzkliknil: "Halo, midva sva še tudi tukaj! Se zahvalil se mi nisi zanjo, pa sem jo tako skrbno čuval; poglej, kako očarujoča je postala pod mojim varstvom? Ljubim jo skoraj, kakor Angeliko."

"Ta "skoraj" me tolaži," je hudomušno pristavil Robert ter prisrčno objel brata. Nato je poljubil še Angeliko, kateri je bil zelo hvaležen za njeno iskreno vdanost do prijateljice.

"Toda Robert," se je vnovič oglasil Albert, "kdor bi ne poznal položaja, bi mislil, da je Angelika tvoja nevesta, tako prisrčno si jo poljubil, dočim si dal Filomeni le roko."

"Oho, kaj si ljubosumen? Opozarjam te, da se

boš moral na to privaditi,kajti Angeliko ljubim "skoraj" kakor Filomeno."

Ko so se razgovorili o vsemu,kar se je zgodilo odkar se niso videli,je Robert odvedel Filomeno v gozd,kjer sta se nemoteno predajala svojim čustvom.

"Ljubim te,Filomena! Vsa priroda je lepša,če jo uživam s teboj;gozd je bolj zelen, sonce je svetlejše,moja duša je čistejša,če si z menoj.S teboj sem našel sebe,brez tebe sem bil le senca."

"In ti,Robert,si zame življenje!Če bi mi kdo rekel,da se moram odreči te ljubezni,bi pomenilo to,da ne smem več živeti.In čemu bi še potem živela,če bi me ne ogrevalo več sonce,sonce ljubezni? Brez ljubezni bi bila,kot roža brez sonca.Vedno bledejša bi postajala,dokler ne bi usahnila.Toda jaz hočem živeti in ljubiti!" -

Oba brata sta obhajala poroko v popolni tišini.Poročni prstani pa so bili zliti iz istih,ki sta jih nevesti sprejeli v samostanu.Nenavadna svečanost se je zrcalila na njihovih obrazih in čutili so,da se niso zvezali samo do smrti,temveč da bo trajala ta zveza tudi preko groba - večno.

Robert je poklonil svoji ženi za poročno darilo veliko sliko dveh zaljubljencev v žitnem polju,pred katerima stoji Kristus ter ju blagoslavlja: - Moja ljubezen naj bo z vama! -

Š.K.

000000000

LJUBEZEN.

Bog je ljubezen;kdor živi v ljubezni živi v Bogu in Bog je v njemu.Boga ni videl nihče nikjer;toda če mi ljubimo eden drugega,On živi v nas in Njegova ljubezen se je izpolnila v nas. Če kdo pravi: ljubim Boga,a medtem sovraži svojega brata,je to laž,ker kdo ne ljubi svojega brata, katerega vidi,kako bo potem ljubil Boga,katerega ne vidi? Bratje,ljubimo eden drugega,ker je ljubezen od Boga in tisti ki ljubi je od Boga in pozna Boga,ker Bog je ljubezen.

Po prvi poslanici Janezovi,IV.

Čim bolj ljubiš človeka,tem manj čutiš svojo oddaljenost od njega.Izgleda,da je ta človek isto,kar sem jaz,a jaz isto kar je tudi on.

Ljubite svoje sovražnike,pa ne bodete imeli sovražnikov.

Učenje 12 apostolov.

Dober je tisti človek,ki ljubi vse in dela vsem dobro,brez vprašanja dali so dobri ali hudobni.

Mohamed.

000000000